

[Valdemar Thomsen.]

Nyordning, der maaske sætter en Stopper for Bengnaveri og Bierhvervsbjærgsomhed, som man vel kan gaa ud fra, der ikke bliver Plads for i Fremtiden? — til Dato har man jo sjældent set, at nogen godvilligt gav Afkald paa Indtægter og Indflydelse.

Denne Omstændighed gør det hele saa pinligt og saa kompliceret, og her har vi sikkert Grunden til, at man paa den uværdige Maade, paa hvilken det sker, søger at koble personlige og nationale Interesser sammen.

Men altsaa, i et Forhold som dette, hvor det er intet mindre end Nationens Fremtid, det gælder, maa Beslutningerne tages ud fra et absolut uvildigt, uegenlyttigt Skøn, og jeg har den Tro, at det, som Tilfældet var i Augustdagene 1914 og den 9. April i Aar, vil blive Hans Majestæt Kongen personlig, der, naar Tiden er inde, vil komme til at sige det afgørende Ord.

Mit Ønske og Haab er derfor, at Kongen, der er hævet over Partier og Særinteresser, og som alle i vort Land nærer en ubetinget Kærlighed til og Hengivenhed for, maa faa Lykke og Held til at finde den for Nationen som Helhed bedste Løsning.

Aksel Larsen: Den sidste ærede Talers lidt mærkværdige Slutningsbemærkninger kan jo nok foranledige en til at anstille Betragtninger over de noget mærkværdige forfatningsmæssige Forhold her i dette saakaldt parlamentarisk styrede Land, hvor det ser ud til, at den parlamentariske Kamp efterhaanden skal tilspidnes i en Kamp udelukkende om Indflydelse paa Kongens Person. Der kunde være Grund til at beskæftige sig endda temmelig meget med dette Spørgsmaal, ogsaa fordi der er saa mange Ting, der tager sig noget mærkværdigt ud for os, der staaar uden for Regeringssamarbejdet her i Tinget, og fordi der, siden vi sidst havde Lejlighed til at føre politisk Debat her, er sket et Minister-skifte, om hvilket Tinget ikke har faaet noget at vide, ud over at man har meddelt os den rent formelle Kendsgerning, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller blev afløst af Halfdan Hendriksen. Der foregaar, som sagt, saa umaadelig meget, og saa meget, som burde forekomme de fleste af os her mærkværdigt, og jeg siger, at det er karakteristisk for de forfatningsmæssige Tilstande, der hersker i dette Land af i Dag.

Hvis man vil karakterisere de økonomiske Tilstande, kan man jo gøre det saaledes, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gjorde det i sin Tale her i Gaar, og

man kan gøre det endnu kortere ved at citere, hvad der blev skrevet i „Social-Demokraten“ for den 30. Oktober — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat. Der blev i den ledende Artikel skrevet, at

„ingen Befolkningsgruppe er ramt saa haardt i Øjeblikket som Arbejderne. Ingen har maattet bære saa mange Byrder som Arbejderne. Denne Sandhed synes ikke helt at være gaaet op for visse andre Befolkningsgrupper og deres Repræsentanter, eller maaske er der Folk, som ikke bryder sig om at se den i Øjnene. Men rigtigt er det, at det er Arbejderne, som bærer den tunge Ende af Tidens Læs.“

Med Fare for at blive karakteriseret som lumpen, naar Statsministeren skal have Ordet for at svare, hvad han dog formodentlig skal, vil jeg sige, at jeg fuldt ud kan slutte mig til disse Sætninger i „Social-Demokraten“'s ledende Artikel. Det er en fuldkommen korrekt Beskrivelse af Tilstandene her i Samfundet. Det er en fuldkommen korrekt Beskrivelse af Følgerne af Ministeriet Staunings Virksomhed. Det er blevet ekstra bekræftet af de 4 ærede Ordførere, der talte i Gaar i Almindelighed og af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Særdeleshed. Vi har faaet Bekræftelse paa Rigtigheden af det, som vi Kommuniste har sagt saa længe, og som man har skældt os ud for: at medens der blev lagt Loft over Arbejdernes Lønninger, sikrede man, at praktisk talt alle andre Befolkningsgrupper fik forøgede Indtægter, og man sørgede for, at Priserne steg i fantastiske Spring. Man syntes overhovedet kun at have det Maal at gøre de fattigste saa fattige som muligt for at kunne sikre, at de velhavende beholdt deres Velstand eller forøgede den.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har talt om, at det ikke kan blive ved at gaa. Man standsede den automatiske Lønregulering efter det forfalskede Pristal, og man lovede samtidig at standse Prisstigningerne, men det har man ikke gjort, og saa henviser han til en Erklæring fra De samvirkende Fagforbund, i Henhold til hvilken Arbejdernes Lønninger under Krigen er steget med 14 pCt., medens Pristallet — det officielle, vel at mærke forfalskede Pristal — er steget med 33 pCt.

Ja, jeg er ikke uenig med De samvirkende Fagforbund, naar de udtrykker deres Utilfredshed med denne Udvikling, men jeg ser mig nødsaget til at minde om, hvad der skete her i Tinget ved Behandlingen af Kriselovene den 22. Maj og følgende Dage. Da tog jeg paa mit Partis Vegne til Orde